

dergang, og der aabnedes i en trang Tid en ny Guldaare for Egnen.

Ogsaa Torbens Far, Etatsraaden, havde været en af det jyske Landbrugs Foregangsmænd. Alligevel brød han selv afgjort med Slægtstraditionen, tog en statsvidenskabelig Eksamen, som der gik Ry af, og rejste siden til Udlandet for at fortsætte sine Studier og lære Verden at kende — da Ulykken ramte ham som en forgiftet Pil fra et Baghold.

Han vilde være Politiker, — Statsmand. I de politisk interesserede Studenterkreise var han tidligt bleven kaaret til en af Fremtidens Førere. Naar hans store, brunblonde Skikkelse med den omhyggelige Haarskilning og det lange Vædderansigt ved Diskussionsmøderne viste sig paa Talerstolen, blev der Stilhed i Salen, og det ikke alene paa Grund af hans Godsejertitel. Han var en overlegen Taler. Mellem de mange ungdommelige Brushoveder og revolutionære Fantaster virkede han ved sin næsten flegmatiske Ro, indtog ved en urokkelig Saglighed og et godmodigt Lune.

Paa Favsingholm havde han i al den Tid kun opholdt sig et Par Gange for Jagtens Skyld sammen med nogle muntre unge Venner, der en Uge eller to huserede der som en Hvirvelvind. Nu sad han paa tredje Aar afmægtig i sin Bedstefars store Armstol og frøs paa Hænder og Fødder som en gammel Mand og kunde dog ikke dø.

Men saa svag han var — Livets Uro brændte ham endnu i Sindet. Trods sine tunge Flodheste-Ben maatte han idelig op af Stolen og spasere lidt paa Gulvet med sin Stok for at prøve, om han ikke kunde spore nogen Bedring. Trods Aandenød og Hjertebanken var han den hele Dag paa Færde som et indespærret Dyr, der efter aarelang Vandring frem og tilbage langsmed Burets Tremmer ikke kan opgive Haabet om at finde en Vej ud til Friheden.

Henne i Landsbyens Præstegaard boede en Mand, Pastor Vestrup, som han kendte fra Barneaarene. De havde for tyve Aar siden en kort Tid siddet sammen paa Skolebænken i Randers og senere igen truffet hinanden i København som Studenter.